

Putin, homofòbia i propaganda

EL PRESSUPOST DE L'APARELL DE PROPAGANDA DE RÚSSIA REPRESENTA UNA TERCERA PART DEL DELS ESTATS UNITS PERÒ ÉS MOLT MÉS EFECTIU. OBJECTIU: TRANSMETRE VALORS "MORALS" ENFRONT "LA DECADÈNCIA OCCIDENTAL".

Com sortits del túnel del temps, els diputats comunistes russos Ivan Nikittxuk i Nikolai Arefiev van presentar a la Duma una proposició de llei per castigar amb multes i, si cal, presó els ciutadans o ciutadanes que declarin públicament la seva homosexualitat. Nikittxuk i Arefiev documenten la seva iniciativa en "l'experiència històrica", és a dir, en els cinc anys de reclusió a gais, bisexuals i lesbianes que imposava el codi penal de l'URSS. Els trans i els inter, esclar, no gosaven ni treure el cap. Es dona per fet que la Duma tombària la proposta i no pas perquè la majoria absoluta de diputats putinistes defensi els drets LGTB sinó, simplement, perquè el règim ja en té prou amb la llei contra la propaganda homosexual imposada fa dos anys i que funciona com una penalització encoberta. Amb tot, la iniciativa del Partit Comunista de Rússia expressa el desemparament en què es troben els LGTBI a Rússia, on es calcula que l'homofòbia, en diferents graus d'intensitat, afecta el 75 per 100 de la població. Si durant l'URSS la condició de bon ciutadà i de bon comunista s'identificava amb la d'home viril –l'orientació sexual ni s'esmentava– ara amb Putin la condició de bon rus va lligada a la de bon cristià –ortodox, per descomptat– i a la de mascle heterosexual. Des de sempre la imatge de Putin ha anat unida a la força i fins i tot l'exhibició desacomplexada del masclisme: combats de judo, passejades a cavall a pit descobert i cap mirament a l'hora de reconèixer l'existència d'una amant, fins al punt d'humiliar públicament la seva dona Liudmila. Com feia Stalin. Tot i que el dictador soviètic potser mai no s'hauria sotmès a les infiltracions facials rejuvenidores que Putin llueix.

LLIBERT
FERRÍ
@Llibertferri

Amb tot, els masclisme i l'homofòbia del putinisme són alguna cosa més que un tic regressiu i repressiu. Per al règim el menyspreu pels LGTBI representa l'exaltació d'allò que el falangisme espanyol en diria "valores eternos". Valors que són viscuts com a autèntics i immutables, arribats directament de Déu, de la natura i/o de la providència, la vulneració dels quals aboca al daltabaix. I aquest és un dels pilars del putinisme: la santa Rússia dels valors eternos contraposant-se a una Europa i a un món occidental que s'esquerden perquè no han sabut blindar la moral natural acollint migrants i refugiats i beneint el matrimoni entre persones del mateix sexe. I en aquesta croada Rússia compta amb aliats dins la Unió Europea ma-

teix. El rebuig als LGTBI i als fugitius Putin el comparteix amb Marine Le Pen, i amb l'extrema dreta cada cop més forta a l'Europa postsoviètica. Jobbik, els altres hongaresos, és un cas paradigmàtic: no va ser casual que Marine Le Pen i gent de Jobbik es trobessin a Crimea fent d'observadors internacionals en el referèndum d'annexió. Putin té especial cura de Marine Le Pen –i més després dels atemptats de París– fins al punt que la líder ultra francesa s'ha beneficiat d'un crèdit de 40 milions d'euros concedit pel First Czech Bank, amb seu a Moscou. La continuïtat de la generositat russa envers el Front Nacional francès dependrà –cal no perdre-ho de vista– de com evolucionin les relacions entre Hollande i Putin, socis ara en l'escalada contra Estat Islàmic. Del diner de Putin no només es beneficien els ultres de dreta sinó també el populisme d'esquerres vinculat als Castro i al chavisme veneçolà. Els fons reservats de Moscou per a aliats cohabitaven amb la partida de 200 milions d'euros que el Kremlin dedica a propaganda, i que tot i ser una tercera part del que gasta Washington, s'ha demostrat més efectiva: la penetració del missatge estigmatitzador de la decadència occidental espanta cada cop més als EUA. La cadena RT –Russia Today– feta a mida de Putin, arriba a molts països i en moltes llengües i la missió moralitzadora culmina amb perles mostrades ostentament per demagogs com l'autodenominat periodista Dmitri Kissiliov, capaç de declarar en màxima audiència de la televisió pública russa que "caldria cremar el cor dels gais". Amb un inquisidor postmodern com Kissiliov no cal –ja ho he dit– que arnats diputats comunistes s'escarassin a proposar lleis per omplir les premses de "pervertits" i "desviats".

Periodista